

Sygn. akt II W 1268/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Szot-Hurej

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Rosiek

po rozpoznaniu w dniach: 11 kwietnia 2019 roku, 06 czerwca 2019 roku i 17 lipca 2019 roku

sprawy przeciwko **T. L. (1) zd. J.**

córki J. i Z. zd. P.

urodzonej (...) w K.

obwinionej o to, że:

w dniu 12 października 2018 roku ok. godz. 16.00 w miejscowości R. kierując samochodem m-ki P. (...) o nr rej. (...) wykonując manewr skrętu w lewo na drogę prowadzącą do posesji, doprowadziła do zderzenia bocznego z kierującym samochodem m-ki O. (...) o nr rej. (...), który był w trakcie wykonywania manewru wyprzedzania czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

I. obwinioną **T. L. (1)** uznaje za winną popełnienia czynu, zarzucanego jej we wniosku o ukaranie, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to, przy zastosowaniu art. 39 § 1 kw odstępuje od wymierzenia kary;

II. na zasadzie art. 121 § 1 kpsow w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia obwinioną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II W 1268/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 lipca 2019 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 października 2018 roku obwiniona T. L. (1) jechała w kierunku M., wraz z niepełnosprawnym dzieckiem, kierując samochodem marki P. (...) o nr rej. (...). Około godziny 16.00 w miejscowości R., kierująca zatrzymała się w celu wypuszczenia kierującego samochodem marki V. J. P., znajdującego się na drodze prowadzącej do prywatnej posesji z lewej strony. Obwiniona zamierzała wykonać manewr lewoskrętu w tę drogę, po opuszczeniu jej przez pojazd marki V.. Gdy w/w pojazd wyjechał i zjechał na pobocze, obwiniona kierująca P. włączyła kierunkowskaz i podjęła wykonywanie manewru skrętu w lewo i w tym momencie doszło do zderzenia bocznego z kierującym pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) A. K., który w tym czasie wykonywał manewr wyprzedzania dwóch pojazdów, tj. znajdującego się przed nim pojazdu kierowanego przez H. L. oraz pojazdu obwinionej i uderzył w lewy bok samochodu T. L. (1).

dowody: zeznania P. B. k.13-14; k.69v-70;

zeznania J. P. k.20-21;

zeznania A. K. k.27-28; k.61v;

zeznania H. L. k.30-31;

wyjaśnienia obwinionej T. L. (1), k.60v-61;

szkic zdarzenia drogowego, k.22;

notatka urzędowa, k.2;

karta zdarzenia drogowego, k.3;

protokół oględzin, k.4;

fotografie sytuacyjne, k.5-10;

protokół oględzin, k.11-12;

W tym czasie na przedmiotowej drodze powiatowej nr (...) L. – C. w miejscowości R., trwała budowa chodnika na odcinku od szkoły w R., do skrzyżowania z drogą gminną R. – Ł.. W trakcie rzeczonyj budowy, na w/w odcinku obowiązywało oznakowanie zgodne z projektem czasowej zmiany organizacji ruchu, w związku z zajęciem pasa drogowego przy przebudowie drogi powiatowej wraz z chodnikiem i kanalizacją opadową w km 20+408-20+810 w miejscowości R.. W związku z powyższym na drodze był usytuowany znak „zakaz wyprzedzania” i było ograniczenie prędkości do 30 km/h.

Dowody: wyjaśnienia obwinionej T. L. (1), k.60v-61;

zeznania P. B. k.69v-70;

zeznania J. P. k.20-21;

pismo urzędowe, k.72;

W trakcie zdarzenia drogowego, nikt nie odniósł żadnych obrażeń. Obwiniona zawiadomiła Policję, która po przyjeździe zastała przestawione pojazdy, które zjechały na pobocze celem udroźnienia ruchu. Samochód marki P. odniósł następujące uszkodzenia: wgniecenie na dolnej części progu pomiędzy drzwiami od strony kierowcy a drzwiami tylnymi od pasażera a także zarysowano lakier. Z kolei w samochodzie marki O. uszkodzenia jakie powstały w wyniku wypadku to: porysowane prawe drzwi pasażera oraz wgnieciony przedni zderzak po prawej stronie i rozbita prawa lampa.

Dowody: wyjaśnienia obwinionej T. L. (1), k.60v-61;

zeznania A. K. k.27-28; k.61v;

notatka urzędowa, k.2;

fotografie sytuacyjne, k.5-10;

Obwiniona T. L. (1) ma 62 lata i jest mężatką. Posiada stałe miejsce zamieszkania pod adresem (...). Obecnie przebywa na emeryturze, z której miesięczny dochód wynosi 2.880, 00 zł

i posiada na utrzymaniu niepełnosprawną córkę – 19 lat. Jest wraz z mężem współwłaścicielką domu mieszkalnego z działką budowlaną pod wskazanym adresem. Obwiniona nie była karana, ani nie leczona psychiatrycznie, neurologicznie czy odwykowo (k.33v; k.39).

T. L. (1) w trakcie czynności wyjaśniających nie przyznała się do zarzucanego jej czynu i odmówiła składania wyjaśnień, twierdząc że dokona tego na rozprawie (k.34). Obwiniona słuchana w trakcie postępowania przed Sądem, również nie przyznała się do zarzucanego jej czynu i oświadczyła, iż jej pojazd był ustawiony do środka drogi, nie był równoległy do drogi, a był usytuowany w trakcie wykonywania manewru w lewo, zatem musiał być widoczny kierunkowskaz. Dodatkowo wskazała iż na niniejszej drodze trwały roboty drogowe i droga była oznaczona znakami, przez Zarząd Dróg (k.62).

Sąd dał wiarę, wyjaśnieniom obwinionej w zakresie opisu zdarzenia z dnia kolizji i w kwestiach miejsca, czasu i przebiegu powiela się z relacjami pozostałych świadków jak i A. K.. Natomiast wyjaśnienia te różnią się jedynie w aspekcie interpretacji przepisów ruchu drogowego i kwalifikacji ich rodzaju do konkretnego przypadku. T. L. (1) wskazała iż to ona znajdowała się w trakcie wykonywania manewru lewoskrętu w pasie ruchu, a kierujący samochodem marki O., działając wbrew określonym tymczasowo normom obowiązującym na przedmiotowej drodze, wynikającym z usytuowania na niej nowych znaków, wyprzedzając wymusił pierwszeństwo, przez co przyczynił się do opisanej kolizji. W ocenie Sądu, obwiniona pozostawała w usprawiedliwionym przekonaniu, że dobrze odczytuje nakazy wynikające z ustawionymi znakami drogowymi i w taki też sposób przedstawiła zdarzenie, czemu Sąd przyznał wiarę w tym zakresie. Natomiast Sąd nabrał wątpliwości co do zachowania przez obwinioną należytej ostrożności i upewnienia się jej, czy może bezpiecznie skrócić po tym jak samochód J. P. opuścił skrzyżowanie, zmierzając do przekonania, iż w/w wykonała rzeczony manewr intuicyjnie.

Zeznaniom A. K. Sąd nie dał wiary w kwestii braku znaku zakazu wyprzedzania i faktu zabrania go przez pracowników budowlanych, bowiem jego obecność została potwierdzona przez pozostałych świadków oraz obwinioną. W pozostałej części na okoliczność zaistniałej kolizji oraz manewrów wykonanych przez oboje uczestników jak i również zakresu uszkodzeń nim wywołanych, Sąd dał wiarę w/w zeznaniom.

Sąd oparł swoją ocenę na zeznaniach funkcjonariusza P. B., który jasno, spójnie, logicznie i konsekwentnie przedstawił stan faktyczny, który uzupełniał się z innymi relacjami zarówno świadków jak i stronom postępowania. Osoba ta jest osobą obcą zarówno dla obwinionej jak i pokrzywdzonego, zatem nie miał powodów, aby ich bezpodstawnie oskarżać czy też bronić, co dało wyraz pełnego obiektywizmu w zeznaniach. Ponadto zeznana w/w świadka były nacechowane doświadczeniem i wiedzą specjalistyczną, co przyczyniło się do ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzeń. Sąd uwzględnił i przyznał walor wiarygodności analizie sytuacyjnej dokonanej przez świadka z dnia zdarzenia, bowiem wykazał on, iż doszło na przedmiotowej drodze do stworzenia dwóch Interpretacji przepisów ruchu drogowego. W związku z remontem przeprowadzonym na niniejszej drodze, umiejscowiono tam dwa dodatkowe znaki drogowe: zakaz wyprzedzania i ograniczenie prędkości do 30 km/h, aczkolwiek jak wskazał świadek, błędem było usytuowanie tych znaków w miejscu przed skrzyżowaniem (które powinno je odwoływać) oraz umiejscowienie rzeczonych znaków jednego pod drugim, co nie umożliwiało dostatecznego ich odczytania i zastosowania.

Jako wiarygodne i zasługująca na uwzględnienie należy ocenić zeznania świadków J. P. i H. L., gdyż przedstawiali oni w sposób obiektywny, zaobserwowane przez siebie okoliczności zdarzenia.

Nadto wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty, w ocenie Sądu, zasługują na wiarę i brak jest podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie powyższych rozważań, należy przede wszystkim wskazać, iż odpowiedzialność na podstawie art. 86 § 1 k.w. będzie ponosił sprawca, który przez niezachowanie nienależytej ostrożności, spowodował realne zagrożenie

bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czyli groźbę wypadku drogowego czy innego niebezpieczeństwa mogącego prowadzić do kolizji drogowej (tak: W. Jankowski [w:] Kodeks wykroczeń. Komentarz, pod red. T. Grzegorzcyka, komentarz do art. 86, Nb. 6., źródło: LEX). Podkreślić należy, że wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. należy do grupy wykroczeń materialnych,

a skutkiem stanowiącym o takim jego charakterze, jest właśnie wspomniane zagrożenie. Ze względu na brak wymogu jego bezpośredniości w doktrynie określa się to wykroczenie mianem quasi materialnego (patrz: K. Buchała, Przepięstwa i wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji drogowej. Komentarz, s. 213). Mówiąc o zagrożeniu chodzi o takie zakłócenie ruchu, które grozi zderzeniem pojazdów lub uderzeniem pojazdu w przydrożne drzewo albo wymaga podjęcia manewrów obronnych przez innego uczestnika ruchu. W doktrynie określa się je mianem zagrożenia sytuacyjnego, czyli polega ono na sprowadzeniu sytuacji, w której istnieje niebezpieczeństwo rozbicia samochodu (patrz: W. Radecki (w:) M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń. Komentarz, s. 528). Konstytutywnym znamieniem wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. jest więc spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa ruchu; samo niezachowanie ostrożności nie wystarcza do zastosowania tego przepisu (patrz: M. Bojarski, Problemy kwalifikacji prawnej wykroczeń. Zagadnienia wybrane, Wrocław 1992, s. 65). Dla wypełnienia znamion omawianego wykroczenia nie jest jednak konieczne uszkodzenie jakiegokolwiek mienia czy zdrowia lub życia uczestnika ruchu drogowego, gdyż zmiany w świecie zewnętrznym nie muszą w ogóle nastąpić (por.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2000 r., III KZ 111/00, źródło: OSN Prok. i Pr. 2001, nr 5, poz. 18). Jeżeli do nich dojdzie, to mogą one – w procesie dowodowym – świadczyć o istnieniu zagrożenia; wystąpienie takiego zdarzenia potwierdza więc jedynie, że doszło do sytuacji, w której bezpieczeństwo w ruchu drogowym zostało zagrożone (por.: R. Stefański, komentarz do niektórych przepisów Kodeksu wykroczeń [w:] Wykroczenia drogowe. Komentarz, Nb. 3.3.1, źródło: LEX).

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że dla zaistnienia wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. wystarczającym jest obiektywne stwierdzenie, że wskutek niezachowania należytej ostrożności przez obwinionego kierowcę, spowodowane zostało zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, niezależnie od tego czy nastąpił skutek w postaci uszkodzenia mienia lub zdrowia bądź życia ludzkiego. Nie jest też istotne czy kierowca ponosi wyłączną odpowiedzialność za powstałą później kolizję drogową, ani czy inny współuczestnik ruchu drogowego jest za ten wypadek w jakikolwiek sposób współodpowiedzialny, gdyż zdarzenie to stanowi jedynie dowód popełnionego wykroczenia. Osoba odpowiadająca z art. 86 § 1 k.w. nie jest więc karana za uszkodzenie cudzego pojazdu, a za samo stworzenie niebezpiecznej sytuacji w ruchu drogowym.

W realiach niniejszej sprawy oznacza to, że dla stwierdzenia odpowiedzialności T. L. (1) za popełnienie czynu z art. 86 § 1 k.w., bez znaczenia pozostaje to, czy A. K. w jakikolwiek sposób przyczynił się do powstania zaistniałej kolizji drogowej, pomiędzy pojazdem samochodowym marki P. i pojazdem samochodowym marki O.. Istotnym jest jedynie ustalenie, że obwiniona w zakresie swojego tylko działania, w wyniku niedochowania należytej ostrożności, spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Jak wynika ze zgromadzonego materiału, obwiniona nie upewniła się czy może dokonać bezpiecznie zamierzonego manewru, przez co nie zachowała należytej staranności w zapewnieniu bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Biorąc pod uwagę, fakt iż zgodnie z art. 22 prawa o ruchu drogowym, kierujący który zmienia kierunek jazdy i przecina pas ruchu, musi ustąpić pierwszeństwa przejazdu pojazdowi, który na tym pasie się znajduje, gdy nie ma wytyczonych pasów ruchu. Norma ta zobowiązuje obwinioną do zachowania ostrożności i staranności w podejmowaniu kolejnych kroków podczas funkcjonowania w pasie ruchu, który zamierza zmieniać. Natomiast T. L. (1) podjęła zbyt szybko decyzję o skręceniu w lewo, sądząc że ma pierwszeństwo, bowiem znajduje już się w pasie ruchu, poprzez co zignorowała przepisane normom ostrożne zachowanie.

Jednakże uwzględniają wyżej przytoczone okoliczności tj. związane ze zmianą oznaczenia i usytuowaniem tymczasowych znaków drogowych, Sąd zdecydował o zastosowaniu odstąpienia od wymierzania kary zawartego w dyspozycji art. 39 k.w.

Zastosowanie odstąpienie od wymierzania kary możliwe jest zawsze, jeżeli jest to wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie. Przy ocenie konkretnego wypadku, należy się kierować kryterium przedmiotowym - charakter i okoliczności czynu bądź podmiotowym - właściwości i warunki osobiste sprawcy, przy czym kryteria te nie muszą występować łącznie.

W przedmiotowej sprawie owe kryteria wystąpiły łącznie, poprzez wskazanie, iż do warunków i właściwości osobistych sprawcy, decydujących

o zasadności zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary,

o jakiej mowa w art. 39 k.w., zalicza uprzednią niekaralność obwinionej, sytuację rodzinną i majątkową oraz zmiany jakie zaszły na drodze, tj. wprowadzenie nowych znaków i umiejscowienie ich w wadliwy sposób, co wymagało dużej spostrzegawczości i analizy zasad ruchu drogowego, by adekwatnie do nich się zachować.

Wobec powyższego, po dogłębnej analizie zebranego materiału dowodowego, Sąd postanowił uznać T. L. (1) za winną zarzucanego jej czynu, lecz na mocy art. 39 § 1 k.w., odstąpić od wymierzenia jej kary (jak orzeczono w pkt I wyroku).

Ponadto na zasadzie art. 121 § 1 k.p.s.o.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd postanowił zwolnić obwinioną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa, kosztów sądowych, biorąc za podstawę jej sytuację rodzinno – majątkową oraz zasadę słuszności.